

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

19 februarie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Iurie Diaconu,
Judecători Ion Vîlcov, Ion Corolevschi, Ala Cobăneanu,
Galina Stratulat,

cu participarea:

procurorului Nicolae Suvac,
inculpatului Seinic Vitalie,
avocatului Eugen Catană,

a judecat în ședință publică recursul ordinar declarat de procuror împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 28 iunie 2013, în cauza penală în privința inculpatului

*Seinic Vitalie Ion, născut la
30 ianuarie 1974, originar și locuitor al mun. Chișinău,
str. Dokuceaev 6, ap. 92, cetățean al R. Moldova, fără
antecedente penale.*

*Termenul de examinare a cauzei
în instanța de fond: 12 martie - 09 noiembrie 2009,
instanța de apel: 18 ianuarie - 28 iunie 2013,
în instanța de recurs: 16 octombrie 2013 - 19 februarie 2014.*

Procedura de citare legal îndeplinită.

Procurorul a solicitat admiterea recursului în sensul declarat.

Inculpatul și avocatul au optat pentru respingerea recursului.

Asupra recursului menționat, Colegiul penal lărgit,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 09 noiembrie 2009, Seinic Vitalie a fost achitat de sub învinuirea comiterii infracțiunii prevăzută de art. 328 alin. (3) lit. d) Cod penal, din motiv că în acțiunile lui nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

În fapt, instanța de fond a constatat că inculpatul Seinic Vitalie se învinuiește că, exercitînd funcția de specialist principal-executor în Direcția Centru a Departamentului de executare a deciziilor judiciare în baza ordinului Ministrului

Justiției nr. 31 din 07.05.2002, fiind persoană cu funcție de răspundere, investit cu dreptul de a face cerințe și a lua decizii obligatorii pentru executare de către instituții și organizații, depășind în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate, contrar prevederilor Legii nr. 345 din 25.07.2003 „Cu privire la apărarea națională”, la 27.04.2004 a aplicat sechestrul, conform încheierii Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 15.04.2004 emisă în baza prezentării nr.10-94/04 din 15.04.2004 asupra imobilelor din str. Pietrarilor 1/3, mun. Chișinău (complexul de clădiri a unității militare 1001 a DTC din str. Pietrarilor), iar la 18.06.2004 prin licitația publică organizată Seinic Vitalie a înstrăinat imobilele date, care se aflau în posesia Departamentului Trupelor de Carabinieri cu menirea să asigure necesitățile sistemului național de apărare și îndeplinirea sarcinilor de mobilizare, contra sumei de 264.000 lei, fapt soldat cu urmări grave și cauzare de prejudiciu intereselor statutului în proporții deosebit de mari, în următoarele circumstanțe:

La 25.02.2000 Judecătoria Economică de Circumscripție Chișinău a emis Titlul executoriu privind încasarea de la Departamentul pentru Combaterea Crimei Organizate și Corupției a M.A.I. (DCCOC), în folosul SRL „Continent” suma de 54.430 USD, penalități în sumă de 30.422 USD și taxa de stat în mărime de 31.743,95 lei, pentru neachitarea automobilelor livrate, conform contractului de vânzare-cumpărare nr. 25 din 04.05.1998.

Într-u executarea titlului executoriu nominalizat, executorul judecătoresc al Oficiului de executare Centru mun. Chișinău, Seinic Vitalie, la 22.01.2004, prin scrisoarea nr. 10-94/04 a expediat în adresa M.A.I. propunerea de a executa hotărârea menționată de bună voie. Prin răspunsul nr. 15/1-373 din 09.02.2004, M.A.I., făcând trimitere la insuficiența mijloacelor bugetare, a indicat că achitățile vor avea loc imediat la disponibilitatea surselor financiare în acest sens.

Ulterior, prin prezentarea nr. 10-94/04 din 15.04.2004, Seinic Vitalie a solicitat de la Judecătoria Centru, mun. Chișinău, emiterea unei încheieri privind aplicarea sechestrului pe bunurile imobile ale Ministerului Afacerilor Interne, indicate în actul de inventarie al MAI, datat cu 01.05.2004 sub punctele 5 (sediul orfelinatului de copii al MAI din str. Mazililor 34), p. 32 (complexul de clădiri unității militare 1001 a DTC din str. Pietrarilor) și p. 45 (clădirea stației de deservire tehnică a automobilelor „VAZ” de serviciu ale CTT al MAI din str. Petricani 88), ascunzând de instanță informația că imobilele din str. Pietrarilor 1/3, mun. Chișinău (complexul de clădiri a unității militare 1001 a DTC din str. Pietrarilor 1/3), fac parte din sistemul național de apărare, care potrivit Legii nr. 345 din 25.07.2003 „Cu privire la apărarea națională”, prevede că bunurile statului care asigură necesitățile sistemului național de apărare și îndeplinirea sarcinilor de mobilizare nu pot fi sechestrate și nici trecute în proprietatea privată. Totodată, conform prevederilor Decretului Președintelui R. Moldova nr. 220 din 04.11.1992, „Cu privire la structura și dislocarea trupelor de carabinieri ale Ministerului Afacerilor Interne”, unitatea militară a Departamentului Trupelor de Carabinieri a fost dislocată în mun. Chișinău, str. Pietrarilor 3 (ulterior Pietrarilor nr. 1/3). Prin încheierea judecătorului Judecătorei Centru, mun. Chișinău, Constantin Urîtu, din aceiași zi, s-a dispus sechestrarea imobilelor menționate.

Tot el, continuându-și acțiunile sale criminale, contrar prevederilor art. 372 Cod de procedură civilă (1961), nedeplasându-se la fața locului, în lipsa martorilor

asistenți, neindicând numele reprezentantului debitorului, fictiv, la 27.04.2004, a întocmit procesul-verbal de sechestr, prin care a fost sechestrat imobilul din str. Pietrarilor 3 (ulterior str. Pietrarilor 1/3), aflat în posesia Departamentului Trupelor de Carabinieri, care conform prevederilor art. 9 al Legii nr. 345 din 25.07.2003 „Cu privire la apărarea națională” face parte din infrastructura sistemului național de apărare.

Astfel, prin acțiunile sale intenționate, Seinic Vitalie, este învinuit că, fiind persoană cu funcție de răspundere săvârșind acțiuni care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, cauzând urmări grave exprimate în prejudiciu material în sumă de 760.331 lei, ce constituie diferența dintre valoarea de bilanț a imobilelor și suma de bani încasată de executorul judecătoresc la înstrăinarea acestora (1024331 lei-264000 lei), a comis infracțiunea prevăzută de art. 328 alin. (3) lit. d) Cod penal.

Instanța a reținut că în ședința de judecată nu și-a găsit confirmare vinovăția inculpatului și el urmează a fi achitat din motivul că în acțiunile lui nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

Astfel, în ședința de judecată, din declarațiile persoanelor audiate nu s-a stabilit că inculpatul a depășit în mod vădit drepturile și atribuțiile acordate prin Lege, ori dînsul se conducea de prevederile Codului de procedură civilă (1964) și de Regulamentul Departamentului de Executare, aprobat prin ordinul directorului Departamentului de Executare nr. 183 din 22.12.2003, pe care dînsul la executarea hotărîrii judecătorești le-a respectat întocmai. Acuzarea n-a indicat care normă a fost încălcată de inculpat. Sechestrul pe bunurile din str. Pietrarilor 1/3 a fost aplicat în baza încheierii Judecătoriei sect. Centru, mun. Chișinău care era în vigoare și pe care părțile cointeresate n-au atacat-o, iar inculpatul doar a întocmit procesul-verbal de sechestrare, respectînd cerințele Legii.

Învinuirea în ceea ce privește faptul că Seinic Vitalie contrar prevederilor art. 372 Cod de procedură civilă (1964) nu s-a deplasat la fața locului și-n lipsa martorilor asistenți a întocmit fictiv procesul-verbal de sechestrare nu poate sta la baza învinuirii ori această lege se aplică față de executarea hotărîrilor în privința cetățenilor, dar nu și a organizațiilor, întreprinderilor, instituțiilor. Procesul-verbal de sechestr a fost întocmit conform cerințelor legii, fiind adus la cunoștința reprezentanților MAI, cu lămurirea drepturilor de atac a acțiunilor executorului, proces-verbal care a fost semnat de reprezentantul MAI, fiind aplicată și ștampila instituției, adică a MAI.

În ședința de judecată inculpatul a declarat că a îndeplinit hotărîrea Judecătoriei Economice de Circumscripție Chișinău din 25.02.2000 conform prevederilor legii. Inițial a dispus executarea benevolă, iar după aceasta a trecut la executarea silită în strictă conformitate cu cerințele Codului de procedură civilă și a Regulamentului Departamentului de Executare a hotărîrilor judecătorești, precum și conform ordinului Directorului Departamentului de Executare a deciziilor judiciare nr. 111 din 09.09.2003. Conform art. 357 Cod de procedură civilă (1964) debitorului i s-a propus executarea benevolă, dar primind răspuns negativ, a trecut la executarea silită, fapt prevăzut de art. 359 Cod de procedură civilă (2004).

Deasemenea, reprezentantul MAI a luat cunoștință de procesul-verbal de sechestr, fiindu-i explicate toate drepturile procedurale. Procesul-verbal de

sechestrul a fost semnat de către reprezentantul MAI, pe care a fost aplicată și ștampila MAI, fiind înmînată reprezentantului MAI și o copie a procesului verbal. Lista bunurilor ce aparțin cu drept de proprietate MAI a fost prezentată de reprezentantul MAI. Mai mult ca atît, însuși MAI prin scrisoarea sa (*f.d. 26 din procedura de executare*), a menționat că sechestrul poate a fi aplicat și pe alte obiecte din lista prezentată, pe lîngă cele indicate în hotărîrea instanței de judecată privind aplicarea sechestrului. Privitor la faptul dacă obiectele din lista prezentată Departamentului de Executare, proprietate a MAI, au careva restricții nu a fost informat. Licităția s-a petrecut conform prevederilor Legii, fiind dat un anunț în presă, a fost numită data petrecerii licitației, la care au participat mai mulți doritori, acest fapt fiind confirmat prin documentele anexate la dosarul de executare. Costul obiectelor a fost apreciat de expertiză.

Martorul Garabajiu, care nemijlocit s-a ocupat din partea conducerii MAI cu problemele de executare a hotărîrii judecătorești a menționat că actele privind sechestrarea obiectelor, proprietate a MAI, le-a primit, le-a semnat și a aplicat ștampila pe ele. Scrisoarea de scoatere a cinematografului de sub sechestrul și punerea altor obiecte sub sechestrul a fost perfectată de subalternii săi, colaboratori ai Direcției pe care o conducea, iar el a semnat-o, după care ulterior a fost expediată Direcției de Executare. În ședința de judecată a recunoscut că semnătura de pe copia procesului-verbal de sechestrul îi aparține.

Martorul Macovei a declarat că a activat în cadrul MAI ca șef al secției construcții capitale și se ocupa de inventarierea bunurilor ce aparțin MAI. Toate clădirile indicate în actul prezentat Direcției de Executare a fost întocmit de el, bunurile indicate în act fiind proprietate a MAI.

Martorul Ipatii, a declarat că despre petrecerea licitației prin care s-au expus spre vînzare unele obiecte de pe str. Pietrarilor 1/3, mun. Chișinău a aflat dintr-un anunț publicat în presă. După ce a achitat taxa de participare în ziua stabilită s-a prezentat pe adresa unde se petrecea licitația. Deși la licitație au participat și alte persoane, licitația a cîștigat-o el. La fel a declarat că costul obiectelor era de 260.000 lei și că în rezultatul licitației a achitat pentru bunuri 264.000 lei, clădirile cumpărate fiind niște ambare vechi și deteriorate, care nici nu semănau a clădiri.

Martorul Gorenștein, audiat în ședința de judecată a declarat că a participat la efectuarea expertizei de apreciere a costului imobilului din str. Pietrarilor 3, mun. Chișinău, numită de Direcția de Executare Centru. Intrarea pe teritoriul imobilului era liberă. După ce a examinat imobilul indicat mai sus, l-a fotografiat, obiectele în cauză aflîndu-se într-o stare deplorabilă. La materialele reviziei au fost anexate fotografiile, care demonstrează starea obiectelor. Prețul imobilului a fost apreciat conform prevederilor legii, la prețul de piață.

Martorul Bănărescu, a explicat instanței de judecată, că în anul 2004 îndeplinea funcția de șef al DE Centru și că lui Seinic Vitalie i-a fost transmis spre executare titlul executoriu pornit în baza hotărîrii Judecătoriei Economice de Circumscripție Chișinău privind încasarea de la DCCOC a MAI în beneficiul SRL „Continent” a datoriilor. Deasemenea, a declarat că executorul judecătorec Seinic Vitalie și-a îndeplinit funcțiile în strictă conformitate cu prevederile Legii, lista bunurilor proprietate a MAI fiind prezentată Direcției de Executare de către MAI, restricții asupra obiectelor în cauză nefiind prezentate. Consideră că dacă existau

careva restricții, reprezentantul MAI era dator să-i informeze asupra acestora. Astfel, fiind constatat faptul că obiectele sechestrate erau proprietate a MAI, licitația s-a petrecut în limitele Legii.

Nevinovăția inculpatului se confirmă și de materialele procedurii de executare, perfectate de inculpat în corespundere cu cerințele Legii, iar prețul obiectelor a fost stabilit în mod legal de către expertiză. Argumentele acuzării, că inculpatul a înstrăinat imobilul aflat în posesia Trupelor de Carabinieri nu poate fi pus ca bază la condamnare, deoarece însuși MAI a prezentat Departamentului de Executare lista obiectelor proprietate a MAI și nu proprietate a altor instituții, Totodată, MAI n-a informat executorul judecătoresc despre careva restricții asupra bunurilor sale. Conform Legii nr. 375 din 25.07.2003, MAI nu face parte din sistemul național de apărare.

Mai mult, conducerea MAI la 11.05.05 și la 10.11.05 s-a adresat în instanța de judecată cu cerere de chemare în judecată, prin care a contestat licitația de înstrăinare a imobilului din str. Pietrarilor 1/3, mun. Chișinău. Însă, pe motiv că nu era indicat că au fost înstrăinate obiecte ce aparțin Departamentului Trupelor de Carabinieri, dar anume că aceste obiecte se aflau în gestiunea MAI, cererea a fost respinsă prin hotărârea Judecătoriei Grigoriopol, iar acțiunile executorului Seinic Vitalie au fost recunoscute ca fiind legitime, hotărâre ce nu a fost atacată de către conducerea MAI.

Astfel în ședința de judecată s-a constatat că inculpatul n-a încălcat procedura de întocmire a procesului verbal de sechestru, ori conform art. 351 Cod de procedură civilă (1964) executarea poate fi executată la locul de aflare a bunurilor, la locul de aflare a organului sau la locul unde activează debitorul. În așa mod cerințele acestei legi nu au fost ignorate și respectiv procesul verbal nu poate fi considerat fictiv.

Totodată, art. 408 alin. (1) Cod de procedură civilă (1964), stipula care bunuri nu puteau fi urmărite. Către acestea se atribuia, după cum era indicat în această lege, bunurile proprietate publică a statului din sectorul strategic al economiei, energetică, telecomunicații și transporturi, care fac parte din procesul tehnologic continuu, precum și resursele naturale. În acest context, despre faptul că obiectul litigios nu putea fi sechestrat trebuia să anunțe debitorul.

În asemenea circumstanțe inculpatul urmează a fi achitat.

2. Procurorul a declarat apel, solicitând casarea sentinței, rejudecarea cauzei și emiterea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 328 alin. (3) lit. d) Cod penal la 7 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții în domeniul executării hotărârilor judecătorești pe un termen de 5 ani.

Apelantul a specificat că instanța distorsionat a interpretat probele prezentate de acuzator.

Contrar prevederilor art. 372 Cod de procedură civilă (1964), nedeplasându-se la fața locului, în lipsa martorilor asistenți, neindicând numele reprezentantului debitorului, fictiv, la 27.04.2004, a întocmit procesul-verbal de sechestru, prin care a fost sechestrat imobilul din str. Pietrarilor 3 (ulterior str. Pietrarilor 1/3), aflat în posesia Departamentului Trupelor de Carabinieri care, conform prevederilor art. 9

al Legii nr. 345 din 25.07.2003 „Cu privire la apărarea națională”, face parte din infrastructura sistemului național de apărare.

A acționat contrar și prevederilor art. 408-409 Cod de procedură civilă (1964), care stipulează că când este vorba de întreprinderi, instituții, organizații de stat (cum este cazul Departamentului Trupelor de Carabinieri), se urmăresc pe bază de documente de executare silită în primul rând mijloacele bănești ale debitorului, aflate la instituțiile de credit, potrivit cu regulile stabilite de legislație, de asemenea, instituțiile de stat, care au conturi la instituțiile de credit, în cazul când sunt urmărite mijloace bănești ale debitorului, aflate la instituții de credit, prezintă documentul de executare silită direct instituției de credit respective pentru virarea silită a mijloacelor, conform regulilor stabilite de legislație.

Pe parcursul urmăririi penale nu au fost stabilite probe care ar demonstra că executorul judecătoresc și SRL „Continent” (care este creditorul) s-au adresat instituțiilor bancare în care Ministerul Afacerilor Interne are conturi deschise pentru virarea silită a mijloacelor bănești în folosul SRL „Continent”, însă depășind atribuțiile sale de serviciu a procedat la sechestrarea bunului imobil de pe str. Pietrarilor 3.

La fel, instanța de judecată a concluzionat că sechestrul a fost aplicat în baza încheierii instanței de judecată, iar inculpatul a întocmit doar procesul-verbal de sechestrul. Instanța de judecată a aplicat sechestrul în baza demersului executorului judecătoresc Seinic Vitalie, iar ședința de judecată în care s-a examinat demersul executorului judecătoresc s-a desfășurat în lipsa părților cointeresate, ele nefiind informate despre adoptarea încheierii de aplicare a sechestrului.

Instanța a conchis neîntemeiat că lista bunurilor ce aparțin cu drept de proprietate MAI a fost prezentată de reprezentantul MAI. Prin depozițiile martorilor Garabagiu și Macovei s-a confirmat că lista bunurilor care aparțin MAI (actul de inventariere) nu a fost transmisă persoanelor terțe, inclusiv și Departamentului de Executare. Executorul judecătoresc, înaintînd demersul privind aplicarea sechestrului, nu a executat corespunzător atribuțiile sale de serviciu și nu a verificat apartenența bunurilor imobile și statutul juridic, iar necunoașterea legii, nu absolvă de răspundere.

Inculpatul, prin prezentarea nr. 10-94/04 din 15.04.2004, a solicitat Judecătoriei Centru, mun. Chișinău, emiterea unei încheieri privind aplicarea sechestrului pe bunurile imobile ale Ministerului Afacerilor Interne, indicate în actul de inventarie al MAI, datat cu 01.05.2004, sechestrînd ulterior bunurile Departamentului Trupelor de Carabinieri și ascunzînd de instanță informația că imobilele din str. Pietrarilor 13, mun. Chișinău (complexul de clădiri al unității militare 1001 a DTC din str. Pietrarilor 1/3) fac parte din sistemul național de apărare și care, potrivit Legii nr. 345 din 25.07.2003 „Cu privire la apărarea națională”, nu pot fi sechestrate și nici trecute în proprietatea privată.

Totodată, inculpatul a ignorat prevederile Decretului Președintelui R. Moldova nr. 220 din 04.11.1992 „Cu privire la structura și dislocarea trupelor de carabinieri ale Ministerului Afacerilor Interne”, conform căruia unitatea militară a Departamentului Trupelor de Carabinieri a fost dislocată în mun. Chișinău, str. Pietrarilor 3 (ulterior Pietrarilor 1/3), depășindu-și astfel în mod vădit atribuțiile de serviciu și acționînd contrar prevederilor legislației în vigoare.

3. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 iulie 2010, apelul procurorului a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a reținut că, instanța de fond corect a menționat că învinuirea adusă inculpatului nu este concretă și contravine cerințelor art. 281 alin. (2) Cod de procedură penală.

Pentru existența infracțiunii de exces de putere sau de depășire a atribuțiilor de serviciu este important ca prin fapta comisă, persoana cu funcții de răspundere să-și depășească în mod vădit, cert și fără îndoieli limitele competenței sale stabilite prin lege. Acuzarea nu a indicat care normă a fost încălcată de inculpat.

Sechestrul pe bunurile din str. Pietrarilor 1/3, mun. Chișinău a fost aplicat în baza încheierii Judecătoriei sect. Centru, mun. Chișinău care era în vigoare și pe care părțile cointeresate n-au atacat-o, iar inculpatul doar a întocmit procesul-verbal de sechestrare, respectând cerințele Legii. Inculpatul a acționat în corespundere cu prevederile art. 357, 359 Cod de procedură penală și ordinul directorului Departamentului de Executare nr. 183 din 22.12.2003, pe care le-a respectat întocmai. La acel moment nu exista altă Lege, care ar reglementa activitatea executorului judecătoresc la îndeplinirea obligațiilor de serviciu, adică la executarea sentințelor și hotărârilor judecătorești.

Conducerea MAI, la 11.05.05 și la 10.11.05, s-a adresat în instanța de judecată cu cereri de chemare în judecată prin care a contestat licitația de înstrăinare a imobilului din str. Pietrarilor 1/3, mun. Chișinău, însă dat fiind că nu era indicat faptul că s-au înstrăinat obiecte ce aparțin Departamentului Trupelor de Carabinieri, dar anume că aceste obiecte se aflau în gestiunea MAI, cererile au fost respinse prin hotărârea Judecătoriei Grigoriopol din 17.11.2005, acțiunile executorului judecătoresc Seinic Vitalie fiind recunoscute ca legitime. Ulterior, în procedura de revizuire, hotărârea menționată a fost casată de către Colegiul civil al Curții de apel Chișinău prin decizia din 17 martie 2009, fiind pronunțată o nouă hotărâre despre anularea procesului verbal din 18 iunie 2004 privind vânzarea la licitație publică a complexului de clădiri și construcții din str. Pietrarilor 1/3, mun. Chișinău. Hotărârea în cauză este considerată de către proprietarul Ipatii Viorel ca o încălcare a garanțiilor art. 6 CEDO care stabilește dreptul persoanei la un proces echitabil, din care motiv s-a adresat cu cerere la Curtea Europeană pentru Drepturile Omului. În instanța de apel apărarea a prezentat copia scrisorii parvenite de la CEDO despre confirmarea primirii cererii lui Ipatii Viorel.

Instanța de apel a menționat că Republica Moldova de mai multe ori a fost condamnată la CEDO pentru violarea art. 6, anume în sensul încălcării dreptului la siguranța raporturilor juridice.

În consecință, instanța de fond corect a concluzionat că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii prevăzute de art. 328 alin. (3) lit. d) Cod penal și just a achitat inculpatul.

4. Procurorul a declarat recurs ordinar, în care a cerut casarea acestei decizii și dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a invocat că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și nu a ținut cont de forța probatorie a probelor administrate în susținerea vinovăției inculpatului.

5. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 07 decembrie 2010, recursul a fost admis, casată decizia atacată și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel.

Instanța de recurs a conchis că instanța de apel, la redactarea deciziei, s-a antrenat în multiple descrieri neesențiale a unor acțiuni ale făptuitorului, a altor probe în apărarea acestuia, lăsând fără motivație argumentele invocate de către procurorul apelant referitor la apartenența imobilelor din str. Pietrarilor 1/3, mun. Chișinău (complexul de clădiri a unității militare 1001 a DTC str. Pietrarilor 1/3) la sistemul național de apărare și la caracterul lor inalienabil, insesizabil și imprescriptibil.

Constatarea făcută de instanța de apel, invocând adresarea la CtEDO a lui Ipatii Viorel și plasând acest fapt într-un rînd cu probele care, în opinia instanței de apel, confirmă nevinovăția inculpatului, nu poate fi apreciat ca argument nici în susținerea, nici în combaterea vinovăției inculpatului.

Instanța de apel, examinînd materialele cauzei și probele prezentate de părți nu le-a verificat prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală. În această privință nu au fost totalmente respectate normele procesuale și n-au fost supuse verificării sub aspectul veridicității și puterii probante mai multe probe invocate de procuror, descriindu-le prin sintagma că ele nu sunt argumentate, instanța făcînd referire în mare parte doar la argumentele în susținerea poziției apărării.

Prin aceasta instanța de apel, fiind obligată, nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel din care motiv nici nu a fost soluționat fondul cauzei.

6. Conform deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 martie 2011, apelul procurorului a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a constatat că motivele invocate de acuzatorul de stat au fost obiect de studiu la cercetarea judecătorească în instanța de fond, care s-a petrecut sub toate aspectele, complet și obiectiv prin prisma principiului contradictorialității și nemijlocirii.

Pentru existența infrațiunii de depășire a atribuțiilor de serviciu este important ca prin fapta comisă persoana cu funcții de răspundere să-și depășească în mod vădit, cert și fără îndoieli limitele competenței sale stabilite prin lege.

Acuzarea nu a indicat care norme, ce reglementa activitatea executorului, au fost încălcate de inculpat.

Astfel din materialele cauzei se reliefează împrejurarea că sechestrul pe bunurile din str. Pietrarilor 3, mun. Chișinău a fost aplicat prin încheierea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău, pe care părțile nu au atacat-o, aceasta căpătînd puterea lucrului judecat. Inculpatul doar a întocmit procesele-verbale de punere a sechestrului, respectînd prevederile legii și care au fost înmîinate sub semnătură reprezentantului cu funcții de răspundere a MAI, care a aplicat ștampila și a primit un exemplar al acestora, fiindu-i explicate drepturile de atac a actelor executate executorului judecătorec în conformitate cu prevederile art. 426 alin. (1) Cod de procedură penală (1964). Prin urmare acest fapt exclude intenția inculpatului de a depăși careva atribuții de serviciu acordate de lege.

Totodată, obiectele indicate în actul de inventariere din 01.01.2004 și puse spre vânzare de către Seinic Vitalie sunt proprietate a MAI. Aceasta se confirmă

prin lista bunurilor prezentate de către MAI Direcției de Executare, anexată la materialele cauzei, precum și prin scrisoarea lui M. Garabagiu adresată Direcției de Executare Centru, prin care a fost solicitată scoaterea de sub sechestru a cinematografului de pe str. Doina, mun. Chișinău, sechestrat prin aceeași încheiere a instanței de judecată din 01.01.2004, și care de asemenea a fost indicat în același act de inventariere din 05.04.2004, solicitând inclusiv prin scrisoarea în cauză punerea altor obiecte sub sechestru în locul cinematografului de pe str. Doina, mun. Chișinău.

Art. 408/1 Cod de procedură civilă (1964), de care s-a condus și inculpatul la executarea hotărârilor judecătorești, prevedea că la categoria bunurilor ce nu pot fi urmărite se atribuie bunurile proprietate publică a statului din sectorul strategic al economiei, energetică, telecomunicații și transporturi, care fac parte din procesul tehnologic continuu precum și resurse naturale. La acest capitol acuzarea nu a prezentat probe că bunurile puse sub sechestru, în vederea executării titlului executoriu eliberat de Judecătoria Economică de Circumscripție Chișinău din 25 februarie 2000, nu pot fi urmărite și se atribuie la bunurile proprietate publică a statului din sectorul strategic al economiei, energetică, telecomunicații și transporturi, care fac parte din procesul tehnologic continuu precum și resurse naturale, și prin urmare nu poate fi reținută împrejurarea că inculpatul în calitatea sa de executor judecătoresc a admis careva încălcări a prevederilor legale, fiindcă nu a prejudiciat statul, lipsește cauzarea de urmări grave cât și depășirea în mod vădit a limitelor drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege.

7. Procurorul a declarat recurs ordinar, solicitând casarea acestei decizii și dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a invocat că instanța de apel nu a supus verificării probele prezentate în sprijinul acuzării și nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel.

8. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 07 februarie 2012, recursul a fost admis, casată decizia contestată și dispusă rejudecarea cauzei de către instanța de apel.

Instanța de recurs a indicat că în apelul procurorului au fost invocate mai multe motive relevante, asupra cărora însă instanța de apel nu s-a pronunțat sau s-a pronunțat superficial, fără o argumentare cuvenită.

La redactarea deciziei instanța de apel s-a antrenat în multiple descrieri neesențiale a unor acțiuni ale făptuitorului, a altor probe în apărarea acestuia, lăsând fără motivație argumentele invocate de către procurorul apelant referitor la apartenența imobilelor din str. Pietrarilor 1/3, mun. Chișinău (complexul de clădiri a Unității militare 1001 a DT Carabinieri str. Pietrarilor 1/3) la sistemul național de apărare și la caracterul lor inalienabil, insesizabil și imprescriptibil.

9. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 aprilie 2012, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a relevat că ordonanța de punere sub învinuire a inculpatului nu este corectă, în ea se indică că dînsul a aplicat sechestru pe bunurile din str. Pietrarilor 1/3, însă după cum a fost constatat din sistema de probe acumulată la dosar, sechestrul a fost aplicat de Judecătoria sect. Centru, mun. Chișinău, iar

Seinic Vitalie doar a întocmit procesul-verbal de sechestrare, respectând cerințele legii.

Mai mult, procesul-verbal de sechestrare a fost întocmit conform cerințelor legale, fiind adus la cunoștința reprezentanților MAI, cu lămurirea drepturilor de atac a acțiunilor executorului, procesul-verbal a fost semnat de reprezentantul MAI, pe el fiind aplicată și stampila instituției date.

Deasemenea, în ordonanța de punere sub învinuire se indică că întru executarea titlului nominalizat, la data de 22.01.2004, prin scrisoarea nr. 10-94/04, s-a expediat în adresa MAI propunerea de a executa hotărârea benevol, iar MAI prin răspunsul nr.15/1-373 din 09.02.2004 a indicat că achitarea va avea loc imediat, însă aceasta nu corespunde răspunsului semnat de MAI, care prin scrisoarea nr. 15/1-373 din 03.02.2004, menționează că titlul executoriu nr. 4-52 din 25.02.2000 în sumă de 886.951 lei se află la evidență și va fi achitat la disponibilitatea mijloacelor necesare.

Nevinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate lui se confirmă și de materialele procedurii de executare, care sunt anexate la materialele cauzei penale ca corp delict. Documentele de executare perfectate de inculpat corespund cerințelor legii, iar prețul obiectelor a fost stabilit în mod legal de către o expertiză.

Argumentele acuzării că inculpatul a înstrăinat imobilul aflat în posesia Trupelor de Carabinieri nu poate fi pus ca bază la condamnare, deoarece însuși MAI a prezentat Departamentului de Executare lista obiectelor proprietate a MAI și nu proprietate a altor instituții, cum ar fi de exemplu Departamentul de Carabinieri.

Totodată, MAI n-a informat executorul judecătoresc despre careva restricții asupra bunurilor sale.

10. Procurorul a declarat recurs ordinar, în care a solicitat casarea acestei decizii și dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a invocat că instanța de apel nu a ținut cont și nu a apreciat totalitatea probelor care demonstrează vinovăția inculpatului, nefondat menținând achitarea acestuia.

Pe parcursul urmăririi penale, cât și în cadrul ședințelor de judecată, s-a stabilit cu certitudine că încăperile expuse la licitație nu au constituit proprietatea MAI dar au fost transmise în gestiunea DTC MAI, care a fost și este o subdiviziune independentă, cu statut special, reglementat prin lege organică.

Inculpatul urma să înștiințeze organele abilitate despre apartenența bunului enunțat la sistemul național de apărare, care, potrivit Legii 345 din 25 iulie 2003 „Cu privire la apărarea națională”, bunurile statului care asigură necesitățile sistemului național de apărare și îndeplinirea sarcinilor de mobilizare nu pot fi sechestrate și nici trecute în proprietate privată.

În aceste circumstanțe, instanța de judecată a emis încheierea de sechestrare a imobilelor menționate în baza materialelor prezentate de inculpat, nici un reprezentant al statului din partea Guvernului Republicii Moldova sau al Primăriei mun. Chișinău nu a fost informat despre sechestrarea bunurilor și scoaterea

acestora la licitație pentru a se expune în privința legalității și temeiniciei acțiunilor respective ale inculpatului.

11. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 11 decembrie 2012, recursul a fost admis, casată decizia atacată și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Instanța de recurs a reținut că instanța de apel, în decizia sa, nu a dat răspuns la argumentele invocate de procuror și a admis erori procesuale, care nu pot fi corectate în ordinea procedurii de recurs ordinar, cu toate că aceste argumente își găsesc reflectare în starea reală a lucrurilor statuată în cauză, inclusiv sub aspectul că, judecând apelul, instanța de judecată nu a înlăturat incertitudinile invocate de procuror în recurs, nu le-a analizat în ansamblul lor, coroborându-le cu celelalte probe administrate în dosar.

12. Conform deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 iunie 2013, apelul procurorului a fost respins ca nefondat, fiind menținută sentința.

Instanța de apel, cu referire la motivul apelantului că inculpatul și debitorul SRL „Continent” nu s-au adresat instituțiilor bancare în care MAI are conturi deschise, pentru virarea silită a mijloacelor bănești în folosul SRL „Continent”, dar a procedat la sechestrarea bunului imobil de pe str. Pietrarilor 3, că martorii Garabagiu și Macovei au confirmat că actul de inventariere cu lista bunurilor care aparțin MAI nu a fost transmis Departamentului de Executare, a menționat că în procedura de executare sunt anexate documente ce confirmă faptul că la executarea titlului executoriu nr. 4/52-2000, de către SRL „Continent”, la 15.08.2002, a fost înaintată către Ministerul Finanțelor dispoziția de incaso nr. 1 în sumă de 886.951 lei 75 bani, care urma a fi încasată de la MAI în folosul SRL „Continent”, în baza titlului executoriu nr.4-32.2000 din 14.03.2000.

La 25.12.2003, prin scrisoarea cu nr.07/4-5/680, Prim-vice ministrul Finanțelor a remis în adresa SRL „Continent” actele primite fără executare.

În continuare, inculpatul, prin interpelarea nr. 10- 94/04 din 28.01.2004, a solicitat MAI să execute benevol titlul executoriu nr. 4/52 și să transfere suma datoriei de 886.951,75 lei în adresa SRL „Continent”.

La 09.02.2004, prin scrisoarea nr. 15/1-373, MAI a informat Departamentul de executare a deciziilor judiciare, Direcția Centru, că titlul executoriu nr. 4/52 din 25.02.2000 în sumă de 886.951, 75 lei se află la evidență dar nu se execută din lipsa mijloacelor bugetare.

Faptul că lista bunurilor care aparțin MAI a fost transmis Departamentului de Executare este confirmat și de martorul A. Bănărescu, care a declarat că actul de inventariere a bunurilor MAI a fost prezentat Departamentului de executare Centru de către reprezentantul MAI. Transmiterea acestui act de inventariere fără scrisoare de însoțire nu este o încălcare de lege.

Însăși faptul că actul de inventariere a fost anexat la procedura de executare, înlătură orice dubii dacă a fost sau nu prezentat actul vizat. Or, în procesul verbal din 03.02.2009 de examinare a documentelor din procedura de executare, organul de urmărire penală a indicat și acest act de inventariere.

Cu privire la argumentul apelantului că sechestrul a fost aplicat în temeiul încheierii instanței de judecată adoptată în baza demersului executorului judecătoresc Seinic Vitalie, că examinarea acestui demers s-a desfășurat în lipsa

părților cointeresate, că inculpatul nu a verificat apartenența bunurilor imobile și, contrar prevederilor art. 372 Codul de procedură civilă (1964), fără a se deplasa la fața locului, în lipsa martorilor asistenți, fără a indica numele reprezentantului debitorului, fictiv, la 27.04.2004 a întocmit procesul-verbal de sechestrul a imobilului din str. Pietrarilor 3 (ulterior str. Pietrarilor 1/3), aflat în posesia Departamentului Trupelor de Carabinieri, care conform prevederilor art. 9 al Legii nr. 345 din 25.07.2003 „Cu privire la apărarea națională” face parte din infrastructura sistemului național de apărare, instanța de apel a specificat că organizarea ședinței de judecată și citarea părților la ședința de judecată nu intră în obligațiunile executorului judecătoresc. Or potrivit art. 102 Cod de procedură civilă, instanța de judecată înștiințează prin citație părțile la proces.

Este irelevantă și afirmația procurorului că părțile nu au fost informate despre adoptarea încheierii de aplicare a sechestrului, deoarece procesul-verbal de sechestrul din 27.04.2004, întocmit de executorul Seinic Vitalie, a fost adus la cunoștința responsabilului de executare a hotărârilor judecătorești din cadrul MAI M. Harabagiu.

În ședința de judecată martorul M. Harabagiu a confirmat că procesul-verbal de sechestrul a imobilului din str. Pietrarilor 3 l-a primit, a luat cunoștință cu acest document, l-a semnat și a aplicat ștampila pe el. În acest document se aduce la cunoștință și calea de atac a actelor efectuate de executorul judecătoresc, în conformitate cu prevederile art. 426 Cod de procedură civilă (1964).

Deasemenea, la 13 august 2004, Șeful interimar al Departamentului logistică, administrare și dezvoltare M. Harabagiu a adresat o scrisoare Direcției Centru DEDJ MJ al RM în care indică că: „la 27 aprilie 2004, în scopul stingerii datoriilor MAI față de SRL „CONTINENT”, de către DEDJ Centru MJ al RM a fost aplicat sechestrul...”.

Conform procesului verbal din 27.04.2004, sechestrul pe imobilul din str. Pietrarilor 3 a fost aplicat cu participarea martorului asistent Grîu Andrei.

Motivul apelantului că inculpatul a înstrăinat imobilul aflat în posesia Trupelor de Carabinieri nu poate fi luat în considerare, deoarece însuși MAI a prezentat Departamentului de Executare lista obiectelor aflate în proprietatea MAI și n-a informat executorul judecătoresc despre careva restricții asupra acestor bunuri. Totodată, conform Legii nr. 375 din 25.07.2003, MAI nu face parte din sistemul național de apărare.

Inculpatul nu a încălcat procedura de întocmire a procesului verbal de sechestrul, dat fiind că, conform art. 351 Cod de procedură civilă (1964), executarea poate fi efectuată la locul de aflare a bunurilor, la locul de aflare a organului sau la locul unde activează debitorul.

Art. 408 alin. (1) Cod de procedură civilă (1964), stipulează clar și exhaustiv care bunuri nu puteau fi urmărite - bunurile proprietate publică a statului din sectorul strategic al economiei, energetică, telecomunicații și transporturi, care fac parte din procesul tehnologic continuu, precum și resursele naturale.

Astfel, inculpatul nu cunoștea că existau interdicții la sechestrarea și înstrăinarea bunurilor debitorului.

Mai mult, inculpatul n-a depășit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate lui, ca executor judecătoresc, deoarece nu el a autorizat punerea sechestrului pe

bunurile sus indicate, ci instanța de judecată, adică Judecătoria Centru mun. Chișinău prin încheierea sa din 15 aprilie 2004. El doar a înstrăinat bunurile în conformitate și întru executarea respectivelor hotărâri judecătorești.

Deci, sunt lipsite de temei argumentele apelantului că inculpatul a ascuns de instanță, la aplicarea sechestrului, că bunurile imobile fac parte din sistemul național de apărare și nu pot fi sechestrate.

În situația în care, conform aceleiași legi, MAI nu se atribuie la sistemul național de apărare, este evident că și bunurile aflate în proprietatea sau administrarea sa nu pot avea alt statut.

În cazul în care au existat excepții, debitorul - MAI era obligat să înștiințeze organele competente, inclusiv executorul judecătoresc.

Martorul Prisacari Viorel, a comunicat că Oficiul de Executare al Deciziilor Judiciare Centru, mun. Chișinău, într-u executarea titlului executoriu nr. 4-52/2000, prin procesul-verbal din 27.04.2004 a pus sechestrul pe complexul de clădiri și construcții din str. Pietrarilor 3, mun. Chișinău, care prin Decretul Președintelui Republicii Moldova nr. 174-III din 01.08.2001, privind structura, dislocarea și efectivul trupelor de carabinieri (trupele de interne) ale MAI se aflau în gestiunea Departamentului trupelor de carabinieri, care se afla la evidența contabilă în valoare de 1.024.331 lei. La data de 18.06.2004 s-a petrecut licitația de vânzare, în rezultatul căreia, proprietarul acestui complex de clădiri și construcții a devenit cet. Ipati Viorel, care ulterior le-a vândut SC „Improiectcons” SRL.

Martorului Macovei Petru, a declarat că potrivit indicațiilor șefilor din cadrul Departamentului Administrare și Logistică al MAI și Hotărârii de Guvern, la începutul anului 2004 a efectuat inventarierea bunurilor imobile situate în mun. Chișinău, aflate în proprietatea MAI. A întocmit actul de inventariere din 01.01.2004 și l-a prezentat conducerii Departamentului nominalizat pentru verificare, apoi Ministrului pentru aprobare. Ștampila se afla la șeful Departamentului, Garabagiu M.

Martorul Harabagiu Mihai, a lămurit că fiind șef interimar al Departamentului Administrare și Dezvoltare al MAI, la finele lunii aprilie 2004, la el în birou a venit executorul judecătoresc și i-a înmînat procesele verbale de aplicare a sechestrului pe imobilele din str. Pietrarilor 3, str. Petricani 88 și Mazililor 34. La serviciul juridic din MAI el nu a apelat pentru a concretiza destinația acestor acte, din motivul că nu a conștientizat faptul că prin aceste acte poate fi prejudiciat statul, și a aplicat pe ele semnătura, și ștampila Departamentului Administrare. Ulterior, în luna iunie 2004, același executor judecătoresc a prezentat procese verbale din 18.06.2004 de vânzare la licitație publică a imobilelor menționate anterior. El a semnat și a aplicat ștampila și pe aceste procese verbale. La conducerea ministerului, serviciului juridic, nu a prezentat procesele verbale în cauză, din motivul că era încrezut în acțiunile executorului judecătoresc. Despre faptul că imobilele din str. Pietrarilor 3 nu pot fi sechestrate, vândute și nici trecute în proprietatea privată el tot nu cunoștea.

Astfel, este confirmat că Garabagiu M. într-adevăr nu și-a onorat obligațiile de funcție și nu a informat conducerea despre acțiunile efectuate față de patrimoniul ministerului. El a confirmat și faptul că scrisoarea anterioară de

scoatere a bunurilor de sub sechestru a fost întocmită de subalternii săi și semnată de el.

Prin analiza și aprecierea tuturor circumstanțelor cauzei se constată cu certitudine că inculpatul n-a cunoscut că respectivele bunuri asigură necesitățile sistemului național de apărare și îndeplinirea sarcinilor de mobilizare, că acestea nu pot fi sechestrate și nu pot trece în proprietate privată.

Ministerul Afacerilor Interne, la 11.05.2005 și la 10.11.2005, a adresat instanței de judecată cereri de chemare în judecată, contestând licitația de înstrăinare a imobilului din str. Pietrarilor 3, mun. Chișinău, în care însă nu a specificat că acest imobil ar fi aparținut Departamentului Trupelor de Carabinieri că face parte din sistemul național de apărare, că nu poate fi sechestrat, dar a indicat doar că aceste obiecte se aflau în gestiunea MAI. Cererile au fost respinse prin hotărârea Judecătoriei Grigoriopol din 17.11.2005, care a devenit irevocabilă, având puterea lucrului judecat, care, în sensul prevederilor art. 6 CEDO, garantează securitatea raporturilor juridice.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 12.06.2012, a fost respins recursul MAI și a fost menținută încheierea Judecătoriei Grigoriopol din 08.10.2008, cu privire la respingerea cererii de revizuire înaintată de MAI, iar acțiunile executorului Seinic Vitalie au fost recunoscute ca fiind legale.

Nevinovăția inculpatului este confirmată și prin:

- declarațiile martorului Bănărescu Anatolie, care a ocupat funcția de șef al Direcției de Executare a deciziilor judecătorești sect. Centru, mun. Chișinău în care activa și inculpatul, în procedura de executare a căruia exista titlul executoriu nr. 4-52/2000, cu debitorul MAI. În acea perioadă, datoriile debitoriale ale MAI constituiau câteva milioane de lei, pe hotărârile instanțelor de judecată. Potrivit procedurii, MAI i-a fost propus benevol să achite datoriile față de creditor. Din lipsa mijloacelor bănești, reprezentanții MAI au propus bunuri imobile care pot fi urmărite, adică trecute în contul datoriilor, printre care și complexul din str. Pietrarilor 3, fiind explicat că aceste bunuri nu se utilizează în scopuri de serviciu și nu prezintă interes pentru MAI. În baza încheierii judecătorești, inculpatul a întocmit, cu participarea colaboratorilor MAI, procese verbale de aplicare a sechestrului. Ulterior, aceste bunuri au fost vândute la licitație publică de către executorul judecătoresc, conform legislației în vigoare. Copiile actelor de vânzare au fost înmânate reprezentanților MAI. Despre faptul că imobilele din str. Pietrarilor 3 sunt destinate apărării naționale nu a cunoscut nici el, nici executorul judecătoresc, nefiind notificați nici de către respectivii colaboratori ai MAI.

- declarațiile martorului Ipati Viorel, care a declarat că despre petrecerea licitației a obiectelor din str. Pietrarilor 1/3, mun. Chișinău, a aflat dintr-un anunț publicat în presă. A achitat taxa de participare, în ziua stabilită s-a prezentat pe adresa unde se petrecea licitația. La licitație au participat și alte persoane, dar a câștigat el. Costul obiectelor era de 260.000 de lei, iar în rezultatul licitației a achitat 264.000 lei, clădirile cumpărate fiind niște ambare vechi și deteriorate, care nici nu semănau a clădiri.

Instanța de apel a concluzionat că probele cercetate la judecarea cauzei, în condițiile legii, în ansamblul lor nu demonstrează vinovăția inculpatului, de aceea

soluția instanței de fond cu privire la achitarea inculpatului este motivată și corespunde circumstanțelor cauzei.

13. Procurorul a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestei decizii și dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a invocat că instanța de apel:

a) n-a făcut analiza tuturor probelor prezentate de procuror, nu a ținut cont și nu a apreciat totalitatea probelor care demonstrează vinovăția inculpatului și a admis niște concluzii de ordin general.

Pe parcursul urmăririi penale și în cadrul ședințelor de judecată s-a stabilit cu certitudine că încăperile expuse la licitație nu au constituit proprietatea MAI, dar au fost transmise în gestiunea DTC MAI, care a fost și este o subdiviziune de sine stătătoare, cu statut special, reglementat prin legea organică.

Inculpatul urma să informeze organele abilitate despre apartenența obiectului enunțat, dar nu, după ce a înstrăinat complexul de clădiri ce face parte din sistemul național de apărare, să încerce să dea vina pe MAI, la balanța căruia aceste imobile nu se află. Instanța de judecată a emis încheierea de sechestrare a imobilelor indicate, de fapt în baza materialelor prezentate de către inculpat.

Bunurile respective fac parte din bunurile domeniului public în sensul art. 296 Cod civil (2002) și sunt inalienabile, insesizabile și imprescriptibile, adică din contul lor nu puteau fi stinse datorii.

Inculpatul intenționat nu a depus eforturi suficiente și nu a folosit posibilitățile acordate prin lege în vederea justei executării silite a titlului executoriu emis în baza hotărârii Judecătoriai Economice de Circumscripție Chișinău din 25 februarie 2000. Acest fapt se confirmă prin aceea că nu s-a binevoit de a stabili cu certitudine existența sau inexistența surselor financiare pe conturile debitorului și executarea forțată în acest sens, prin încasarea potrivit dispoziției de incaso, decît urmărind un singur scop de a sechestra și a înstrăina anume bunurile statului care asigură necesitățile sistemului național de apărare și îndeplinirea sarcinilor de mobilizare;

b) eronat a interpretat și vădit greșit a concluzionat că procurorul l-a abilitat pe inspectorul operativ O. Rău cu funcția de ofițer de urmărire penală contrar prevederilor dispoziției art. 52 Cod de procedură penală, reținînd că această competență conform art. 55, 56 Cod de procedură penală îi revine doar conducătorului organului de urmărire penală.

Realității nu corespunde nici reținerea de către instanța de apel, precum că procurorul A. Zgureanu l-a pus sub învinuire pe Seinic Vitalie, iar ulterior l-a interogat în această calitate fără a fi înputernicit cu aceste drepturi, deoarece asemenea invenții contravin materialelor cauzei penale;

c) a ignorat principalele argumente ale apelantului, că bunurile imobile înstrăinate de către inculpat fac parte din sistemul național de apărare și nu puteau fi înstrăinate, vădit nefondat respingîndu-le cu o argumentare nebazată pe lege, prin ce s-a admis încălcarea prevederilor art. 414, 417 Cod de procedură penală, nefiind rezolvat fondul apelului, motiv din care se impune casarea deciziei, deoarece **ea nu conține motivele pe care se întemeiază soluția adoptată;**

d) nu s-a pronunțat asupra nici unui motiv invocat de către procuror în apel

nu a dat răspuns la argumentele invocate de procuror, cu toate că aceste argumente își găsesc reflectare în starea reală a lucrurilor statuată în cauză;

e) prin decizia din 12 iunie 2013, prin care a fost menținută fără modificări încheierea Judecătorei Grigoriopol din 08.10.2008, Curtea de Apel Chișinău **se referă** la respectarea la general de către inculpatul Seinic Vitalie a procedurii procesual civile la organizarea și desfășurarea licitației de înstrăinare a imobilelor cu referire, **dar nu integral asupra învinuirii înaintată lui și motivele invocate de procuror în apelul declarat**, cum sunt:

- contrar prevederilor art. 408-409 Cod de procedură civilă (1961), care stipulează că în cazul când este vorba de întreprinderi, instituții, organizații de stat (cum este DT Carabinieri), se urmăresc pe bază de documente de executare silită, în primul rând, mijloacele bănești ale debitorului, aflate la instituțiile de credit, potrivit cu regulile stabilite de legislație, de asemenea instituțiile de stat, care au conturi la instituțiile de credit, în cazul când sunt urmărite mijloace bănești ale debitorului, aflate la instituții de credit, prezintă documentul de executare silită direct instituției de credit respective pentru virarea silită a mijloacelor bănești, conform regulilor stabilite de legislație. Pe parcursul urmăririi penale nu au fost prezentate probe care ar demonstra, că executorul judecătoresc și SRL „Continent” s-au adresat instituțiilor bancare în care MAI are conturi deschise pentru virarea silită a mijloacelor bănești în folosul SRL „Continent”;

- instanța de judecată a aplicat sechestrul în baza demersului executorului judecătoresc Seinic Vitalie, iar ședința de judecată în care s-a examinat demersul executorului judecătoresc s-a desfășurat în lipsa părților cointeresate, iar aceste părți nu au fost informate despre adoptarea încheierii de aplicare a sechestrului;

- actul de inventariere a bunurilor ce aparțin MAI nu a fost transmis oficial Departamentului de executare;

- executorul judecătoresc nu a verificat apartenența bunurilor mobile și statutul juridic al lor;

- faptul că Seinic Vitalie nu cunoștea că sunt restricții, nu poate fi luat în considerație, deoarece necunoașterea Legii nu absolvă de răspundere;

- Seinic Vitalie a ascuns de instanță la aplicarea sechestrului, că bunurile imobile fac parte din sistemul național de apărare și nu pot fi sechestrate și trecute în proprietate privată;

- Seinic Vitalie și-a depășit în mod vădit atribuțiile de serviciu, acționând contrar prevederilor legislației în vigoare.

Astfel, în ordonanța de învinuire este clar indicat că „contrar prevederilor Legii nr. 345 din 25.07.2003 „Cu privire la apărarea națională” Seinic Vitalie a aplicat sechestrul..., iar la 18.06.2004 prin licitația publică organizată a înstrăinat imobilele ..., care se aflau în posesia DT Carabinieri, cu menirea să asigure necesitățile sistemului național de apărare și îndeplinirea sarcinilor de mobilizare, contra sumei de 264.000 lei, fapt soldat cu urmări grave...”.

Legea nr. 345 din 25.07.2003 este publicată în Monitorul Oficial al Republicii Moldova nr. 200-203/775 din 19.09.2003 și are putere juridică pe întreg teritoriu Republicii Moldova. Persoanele care au atribuții la prevederile reglementate de această Lege sunt obligate să o cunoască și să o îndeplinească. Executorii judecătorești nu fac excepții de la cunoașterea și îndeplinirea tuturor Legilor Republicii Moldova. Este o altă situație atunci când inculpatul cunoștea

conținutul legii indicate mai sus, însă din motive meschine nu a dorit s-o aplice la sechestrarea și înstrăinarea complexului de clădiri al unității militare 1001 a Departamentului Trupelor de Grăniceri, situat în mun. Chișinău, str. Pietrarilor 1/3.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

14. Judecînd recursul ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal lărgit concluzionează că acesta urmează a fi respins ca inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rînd, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărîrii atacate în acest sens.

Sub acest aspect se reține că, din conținutul recursului ordinar se poate deduce invocarea temeiului din art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, cum ar fi că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel (*pct. 13 lit. d) din decizie*).

Totodată, ignorîndu-se prevederile legale enunțate, recurentul nu a indicat asupra căror motive concrete, menționate în apel, nu s-ar fi pronunțat instanța de apel în raport cu circumstanțele invocate în partea descriptivă a deciziei contestate, omițîndu-se totalmente și argumentarea ilegalității hotărîrii atacate în sensul specificat.

Astfel, recursul ordinar în această parte nu întrunește condițiile legale de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să concretizeze și să completeze din oficiu recursul ordinar al procurorului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica și care ar agrava situația persoanei achitate.

Or, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decît interesele legii.

În al doilea rînd, conform art. 24 alin. (2), (4), 26 alin. (3), 436 alin. (1), (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decît interesele legii. Părțile în procesul penal își aleg poziția, modul și mijloacele de susținere a ei de sine stătător, fiind independente de instanță, de alte organe ori persoane. Sarcina prezentării probelor învinuirii îi revine procurorului. Procedura de rejudecare a cauzei după casarea hotărîrii în recurs se desfășoară conform regulilor generale pentru examinarea ei.

Potrivit jurisprudenței naționale și a CtEDO, avînd în vedere dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, instanța de apel nu este în drept să pronunțe o hotărîre de condamnare bazîndu-se exclusiv pe dosarul din prima instanță în temeiul căruia inculpatul fusese achitat.

Instanța de apel urmează să procedeze la o nouă audiere a anumitor martori ai acuzării solicitate de părți (*hotărârile CtEDO Popovici vs. Moldova din 27.11.2007, §72, și Dănila vs. România din 8.03.2007, §62-63*). Martorii acuzării se audiază din nou în cazul în care depozitiile lor constituie o mărturie acuzatorie, susceptibilă să întemeieze într-un mod substanțial condamnarea învinuitului (*hotărârea CtEDO Spînu vs. România din 29.04.2008, §60*).

În baza principiului contradictorialității în procesul penal, principiu unanim recunoscut și susținut de jurisprudența CtEDO, sarcina probațiunii în ședințele de judecată în prima instanță și în instanța de apel îi revine acuzatorului de stat, fiindcă funcția acuzării este pusă pe seama procurorului. CtEDO, în hotărârea *Capean vs. Belgia* din 13.01.2005, a constatat că, în domeniul penal, problema administrării probelor trebuie să fie abordată din punctul de vedere al articolului 6 §2 și e obligatoriu, *inter alia*, ca sarcina de a prezenta probe să-i revină acuzării.

Nerespectarea jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului și încălcarea prevederilor art. 24 și 26 din Codul de procedură penală, care îl obligă pe acuzatorul de stat, după o hotărâre de achitare pronunțată de prima instanță, să prezinte în ședința de judecată anumite probe în susținerea acuzațiilor penale aduse inculpatului, urmează să fie apreciată ca nesusținere a acuzațiilor penale în privința inculpatului, în cadrul examinării apelului declarat împotriva sentinței de achitare.

Ignorarea acestei jurisprudențe lezează dreptul inculpatului la un proces echitabil, drept garantat de art.6 din CEDO.

Însă, în pofida normelor specificate, a principiului contradictorialității în procesul penal și a jurisprudenței nominalizate, se observă că, conform procesului-verbal al ședinței de judecată a instanței de apel, în cadrul rejudecării cauzei potrivit regulilor generale după achitarea inculpatului, procurorul nu a solicitat să fie cercetate direct și nemijlocit probele concrete ale acuzării, în fața instanței de apel nu a fost audiat niciun martor al acuzării, inclusiv cei decesivi cum ar fi persoanele responsabile din MAI, implicate în procesul de livrare a informației cu privire la patrimoniul MAI, necontestarea actelor judecătorești și ale executorului judecătoresc privind sechestrarea și înstrăinarea bunului litigios (*f. d. 20-24, vol. 5*).

Mai mult, procurorul a declarat în ședința instanței de apel că nu este necesară cercetarea suplimentară a probelor administrate de instanța de fond și audierea suplimentară a martorilor, iar recursul ordinar l-a fondat pe probe scrise, cum ar fi cele de la f.d. 143-144 v. 1, 67-73, 211-213 v. 4, pe care nici nu le-a invocat în ședința de judecată (*f. d. 23, vol. 5*).

Cele expuse denotă faptul că procurorul s-a eschivat să-și exercite în fața instanței de apel sarcina prezentării probelor, adică nu și-a susținut apelul și volumul învinuirii înaintate inculpatului, care a fost anterior achitat de instanța de fond, omițând legala posibilitate oferită de prevederile art. 414, 419 Cod de procedură penală, de a-și dovedi motivele invocate în apel, iar instanța de apel nu era în drept să pronunțe o hotărâre de condamnare bazându-se exclusiv pe dosarul din prima instanță în temeiul căruia inculpatul fusese achitat.

Totodată, prevederile art. 427 Cod de procedură penală oferă posibilitatea contestării prin intermediul recursului ordinar doar a hotărârilor judecătorești, pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar nu și

contestarea acțiunilor sau inacțiunilor procurorului care a participat la judecarea apelului în vederea redresării omisiunilor procesuale comise de el.

În hotărîrea CtEDO din 06.04.2010, în cauza Ștefan vs. România, este clar specificat că procurorul are obligația de a reflecta preținsele erori înainte de pronunțarea unei hotărîri definitive, iar statul este cel care trebuie să-și asume erorile comise de procuror și aceste erori nu trebuie reparate în detrimentul persoanei vizate în procedura în cauză.

Astfel, soluția dispunerii rejudecării cauzei pentru examinarea repetată a apelului procurorului potrivit regulilor primei instanțe, în vederea unei eventuale condamnări a persoanei achitate, în cazul în care procurorul nu a susținut în apel învinuirea prin invocarea cercetării directe a probelor, ar fi una lipsită de orice suport legal.

În al treilea rînd, conform art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv și în temeiurile cînd hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția. Potrivit art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs este în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate în recursul ordinar, dar fără a agrava situația inculpaților.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărîrea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și cu referire la argumentul specificat în recurs că hotărîrea atacată *nu conține motivele pe care se întemeiază soluția adoptată*, fără a da și o motivare în acest sens (*pct. 13 lit. c) din prezenta decizie*), se atestă că în corespundere cu împrejurările relevate în decizia instanței de apel, inclusiv cele reproduse în pct. **12** din prezenta decizie, în raport cu argumentele invocate în recursul de pe rol, care nici nu conține referiri la niște erori de drept concrete și clar definite, instanța de apel, pronunțîndu-se în mod argumentat și detaliat asupra tuturor motivelor invocate în apelul acuzatorului, a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind infracțiunea incriminată inculpatului în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și a prescripțiilor de drept material, corect, întemeiat și amplu argumentat dispunînd achitarea lui de sub învinuirea comiterii infracțiunii prevăzută la art. 328 alin. (3) lit. d) Cod penal.

Mai mult, soluțiile criticate de recurent și reproduse la pct. **13 lit. b)** din prezenta decizie sunt absolut neîntemeiate deoarece nici nu se conțin în partea descriptivă a deciziei instanței de apel, iar chestiunile abordate de recurent la pct. **13 lit. a)** din prezenta decizie, prezintă critica modului în care instanța de apel a apreciat circumstanțele cauzei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecînd apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în alt sens decît cel pe care îl propune

procurorul este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu este un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar este lipsită de orice temei legal.

Cu referire la argumentele din recursul ordinar menționate la pct. 13 lit. e) din prezenta decizie că: „*prin decizia din 12 iunie 2013, prin care a fost menținută fără modificări încheierea Judecătoriei Grigoriopol din 08.10.2008, Curtea de Apel Chișinău se referă la respectarea la general de către inculpatul Seinic Vitalie a procedurii procesual civile la organizarea și desfășurarea licitației de înstrăinare a imobilelor cu referire, dar nu integral asupra învinuirii înaintată lui și motivele invocate de procuror în apelul declarat ...*”, se observă că acestea sunt la fel neîntemeiate pe motiv că recurentul supune criticii o altă hotărâre judecătorească, civilă, decît cea pronunțată în cauza penală de pe rol.

Pe lângă aceasta, concluziile instanței de apel privind achitarea inculpatului de sub învinuirea comiterii infracțiunii imputate în coroborează și cu următoarele circumstanțe.

Potrivit art. 8 alin. (3), 66 alin. (2) pct. (1), 281 alin. (2), 296 alin. (2) Cod de procedură penală, concluziile despre vinovăția persoanei de săvîrșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri, actul de învinuire trebuie să cuprindă formularea învinuirii cu indicarea datelor importante pentru formularea învinuirii, cu indicarea locului săvîrșirii infracțiunii. Inculpatul are dreptul să știe pentru ce faptă este învinuit.

Conform rechizitoriului, inculpatul este acuzat că: „*exercitînd funcția de specialist principal-executor în Direcția Centru a Departamentului de executare a deciziilor judiciare în baza ordinului Ministrului Justiției nr. 31 din 07.05.2002, fiind persoană cu funcție de răspundere, investit cu dreptul de a face cerințe și a lua decizii obligatorii pentru executare de către instituții și organizații, depășind în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate, contrar prevederilor Legii nr. 345 din 25.07.2003 „Cu privire la apărarea națională”, la 27.04.2004 a aplicat sechestrul, conform încheierii Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 15.04.2004 emisă în baza prezentării nr.10-94/04 din 15.04.2004 asupra imobilelor din str. Pietrarilor 1/3, mun. Chișinău (complexul de clădiri a unității militare 1001 a DTC din str. Pietrarilor), iar la 18.06.2004 prin licitația publică organizată Seinic Vitalie a înstrăinat imobilele date, care se aflau în posesia Departamentului Trupelor de Carabinieri cu menirea să asigure necesitățile sistemului național de apărare și îndeplinirea sarcinilor de mobilizare, contra sumei de 264.000 lei, fapt soldat cu urmări grave și cauzare de prejudiciu intereselor statutului în proporții deosebit de mari...*

Tot el, contrar prevederilor art. 372 Cod de procedură civilă (1961), nedeplasîndu-se la fața locului, în lipsa martorilor asistenți, neindicînd numele reprezentantului debitorului, fictiv, la 27.04.2004, a întocmit procesul-verbal de sechestrul, prin care a fost sechestrat imobilul din str. Pietrarilor 3 (ulterior str. Pietrarilor 1/3)....

Astfel, prin acțiunile sale intenționate Seinic Vitalie, fiind persoană cu funcție de răspundere, a săvîrșit acțiuni care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, cauzînd urmări grave exprimate în

prejudiciu material în sumă de 760.331 lei, ce constituie diferența dintre valoarea de bilanț a imobilelor și suma de bani încasată de executorul judecătoresc la înstrăinarea acestora (1.024.331 lei – 264.000 lei), a comis infracțiunea prevăzută de art. 328 alin. (3) lit. d) Cod penal” (v. 1, f. 158).

Totodată, în pofida normelor de drept enunțate:

a) organul de urmărire penală nu a indicat, deci nici nu a constatat în actul de învinuire care drepturi și atribuții concrete, acordate prin care lege concretă, cu reproducerea textului prescripțiilor respective conținute în această lege, limitele cărora se presupune că în mod vădit le-ar fi depășit inculpatul.

Or, Legea nr. 345 din 25.07.2003 „Cu privire la apărarea națională”, nu conține drepturi și atribuții proprii funcției de specialist principal-executor în Direcția Centru a Departamentului de executare a deciziilor judiciare.

În același timp, învinuirea că inculpatul ar fi efectuat acțiuni *contrar prevederilor art. 372 Cod de procedură civilă (1961)*, pe lângă faptul că în rechizitoriu nu sunt reproduse respectivele prevederi, este contrazisă și justificată tot prin același act de învinuire, specificându-se că inculpatul, de fapt, a întocmit procesul-verbal de sechestru al imobilului litigios în temeiul *încheierii Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 15.04.2004*;

b) indicând în rechizitoriu că prin acțiunile sale inculpatul a *cauzat urmări grave exprimate în prejudiciu material în sumă de 760.331 lei, ce constituie diferența dintre valoarea de bilanț a imobilelor și suma de bani încasată de executorul judecătoresc la înstrăinarea acestora (1.024.331 lei – 264.000 lei)*, organul de urmărire penală constată circumstanțe divergente.

Or, din cele menționate rezultă că însăși înstrăinarea imobilului respectiv la licitație este corectă și legală, iar esența acțiunilor infracționale ale inculpatului rezidă doar în faptul că a vândut bunul nominalizat la un preț diminuat în raport cu valoarea de bilanț.

În asemenea situație, pornind de la caracterul de blanchetă a art. 328 alin. (3) lit. d) Cod penal, organul de urmărire penală trebuia să indice și care drepturi și atribuții concrete, acordate prin care lege concretă, cu reproducerea textului prescripțiilor respective conținute în această lege, limitele cărora se presupune că în mod vădit le-ar fi depășit inculpatul realizând la licitație publică un bun la un preț mai mic decât valoarea de bilanț a acestui bun. Acest lucru nu se regăsește în actul de învinuire.

Prin urmare, învinuirea înaintată inculpatului este una incompletă, neclară și divergentă, adică este una dubioasă. O asemenea învinuire a afectat dreptul acestui inculpat de a ști pentru ce faptă este învinuit, adică dreptul la apărare.

Totodată, art. 8 alin. (3), 24 alin. (2), 325 alin. (1), 389 alin. (2) Cod de procedură penală, prevăd că instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii. Judecarea cauzei se efectuează numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu. Concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii și sentința de condamnare nu pot fi întemeiate pe presupuneri, iar toate dubiile în probarea învinuirii se interpretează doar în favoarea inculpatului.

Astfel, instanța de judecată nu este în drept să completeze din oficiu învinuirea cu circumstanțe în fapt care ar justifica-o și care ar agrava situația inculpatului, și să-și întemeieze soluțiile pe presupuneri și dubii.

Mai mult, învinuirea formulată inculpatului este totalmente combătută prin încheierea Judecătoriei Grigoriopol din 17 noiembrie 2005 care, prin irevocabilitatea sa, reprezintă puterea legală a unui lucru judecat deja, prin care a fost respinsă cererea MAI de declarare nulă a licitației efectuată de executorul judecătoresc Vitalie Senic la 18.06.2004, și în partea descriptivă a cărei este constatat clar și concludent că: „*licitația complexului de clădiri din str. Pietrarilor 3, mun. Chișinău, a fost efectuată în strictă conformitate cu art. 395-401 CPC RM (1964) și temeuri de anulare a licitației instanța de judecată nu a stabilit*” (v. 1 f.d. 283, v. 5 f.d. 258).

Circumstanțele enunțate denotă în mod concludent că instanțele de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârea atacată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția și că recursul ordinar este și vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 1), 4) Cod de procedură penală instanța de recurs va decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta nu îndeplinește condițiile legale de conținut și este vădit neîntemeiat.

Dat fiind că recursul de pe rol nu îndeplinește condițiile legale de conținut și este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

15. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 1), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Respinge ca inadmisibil recursul ordinar declarat de procuror împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 28 iunie 2013, în privința inculpatului Seinic Vitalie Ion, cu menținerea hotărârii atacate.

Decizia este irevocabilă.

Pronunțată în ședința publică din 02 aprilie 2014, ora 10.00.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Ion Vîlcov

Ion Corolevschi

Ala Cobăneanu

Galina Stratulat

Curtea Supremă de Justiție

**DECIZIE
DISPOZITIV**

19 februarie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte Iurie Diaconu,
Judecători Ion Vîlcov, Ion Corolevschi, Ala Cobăneanu,
Galina Stratulat,

cu participarea:

procurorului Nicolae Suvac,
inculpatului Seinic Vitalie,
avocatului Eugen Catană,

a judecat în ședință publică recursul ordinar declarat de procuror împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 28 iunie 2013, în cauza penală în privința inculpatului

*Seinic Vitalie Ion, născut la
30 ianuarie 1974, originar și locuitor al mun. Chișinău,
str. Dokuceaev 6, ap. 92, cetățean al R. Moldova, fără
antecedente penale.*

*Termenul de examinare a cauzei
în instanța de fond: 12 martie - 09 noiembrie 2009,
instanța de apel: 18 ianuarie - 28 iunie 2013,
în instanța de recurs: 16 octombrie 2013 - 19 februarie 2014.*

În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 1), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Respinge ca inadmisibil recursul ordinar declarat de procuror împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 28 iunie 2013, în privința inculpatului Seinic Vitalie Ion, cu menținerea hotărîrii atacate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată va fi pronunțată în ședința publică din 19 martie 2014, 10.00.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Ion Vîlcov

Ion Corolevschi

Ala Cobăneanu

Galina Stratulat